Novi spektar islamofobije na Zapadu



U Evropi je započeo novi val islamofobije. Teroristički napad nekoliko osoba, koji se igrom slučaja nazivaju muslimani, početak je ovog procesa. Započeli su ga teroristi, koji su do juče bili na usluzi francuskoj politici i borili se zajedno sa saveznicima u Siriji i Iraku. Kao što je bilo 11. septembra 2001. godine, isti slučaj je i danas, na Zapadu se ograničava sloboda. Rezultat posljednjeg atentata je vidljiv kroz novi val islamofobije i mržnje prema muslimanima širom Evrope. Napad u Parizu je protiv islama, tako da je sad problem mnogo ozbiljniji. Sprdnje tjednika Charlie Hebdo na račun islamske svetinje, poslanika Muhammeda, s.a.v.s su prerasle u međunarodno izražavanje suosjećanja i osude, nakon terorističkog atentata kojeg su članovi IDIŠ-a počinili nad karikaturistima. Pomenuti časopis je potom objavio uvrjedljive karikature na Islamskog poslanika u milionskom tiražu, na nekoliko svjetskih jezika. Treba istaknuti kako se naklada ovog časopisa do prije atentata kretala u brojki oko 60 hiljada. Časopis je iskoristio val islamofobije u svoju korist i naravno, viseštruko povećao prodaju! Ne treba ni spominjati da su evropski političari podržali ovaj pokret. A prije nekoliko godina, kada je isti časopis vrijeđao Poslanika, političari sa Zapada su bili jako suzdržani po tom pitanju, pa su čak neki i osuđivali karikature, nazivajući ih uvredom za slobodu govora. Danas je priča drukčija i uvrede islama su se počele nazivati ''slobodom govora''. Premijer Velike Britanije Dejvid Kameron je za BBC izjavio: "Ja mislim da u slobodi govora ima prostora za vrijeđanje tuđih uvjerenja."

Fransoa Olan je na demonstracije u islamskim zemljama zbog uvrjedljivih karikatura kazao:

"Oni ne shvataju francusko zagovaranje slobode govora!"

I kao što Zapad objašnjava na razne načine pojmove poput demokracije i ljudskih prava, tako se i pojam slobode govora interpretira suprotno od bilo koje pravne ili političke definicije.

Toliko je rupa u zapadnoj borbi za slobodu govora da se od njihove podrške časopisu Šarli Ebdo može napraviti dobra komedija. Sam historijat časopisa je simbol paradoksalne interpretacije slobode govora u Francuskoj. Ebdo je novo ime za časopis Harakiri, koji se objavljivao tokom 60. i 61. godine prošlog vijeka. Časopis je tada zatvoren zbog vrijeđanja nacionalnih vrijednosti te je 66. opet počeo sa radom. Tokom 70. godine su ga zatvorili zbog vrijeđanja generala Šarla de Gola, nakon njegove smrti, a naredbu za zatvaranje je izdao lično državni premijer. Tokom osamdesetih, stari radnici su pokrenuli časopis sa novim imenom Šarli Ebdo, što je takođe parodija na račun prije pomenutog generala. Ipak, narod je bio nezadovoljan kvalitetom njihovog rada, pa je časopis došao na rub propasti. Kriza je trajala sve do 92. godine, kada je stigao novi tim i časopis je počeo da radi punom snagom kao Šarli Ebdo. Zanimljivo je da sam časopis otvoreno nastoji vrijeđati religiju preko "slobode govora." **List je 2009. godine otpustio karikaturistu Murisa Sina**, zbog crtanja sina predsjednika Sarkozija. On je nakon zadnjeg atentata na ured časopisa napisao sljedeće: "Ja nisam Šarl, ja sam Sin. Prije sam kao karikaturist radio za časopis Šarli Ebdo. Kada sam 2009. godine nacrtao sina predsjednika Sarkozija, koji je iz finansijskih razloga prešao na jevrejsku religiju, otpustili su me. Časopis je od mene zatražio da se izvinem, što sam odbio. **Šarli me je otpustio zbog ismijavanja jevrejske religije."**

Treba reći da cionistički lobi u Evropi najaktivnije radi u Francuskoj. Toliko su jaki da se bilo kakva kritika cionizma smatra antisemitizmom, pa onaj ko biva optužen automatski ide pod istragu francuskog pravosuđa. Veliki broj ljudi koji su doveli pod znak pitanja jevrejske bajke o holokaustu i pričali o zločinima koji se čine nad nedužnim Palestincima, stavljen je pod istragu. Jedna od istaknutih ličnosti koja se suočila s tim problemom je pisac Rože Garudi, a primjera je zaista mnogo. Takođe, jedan od očitih primjera kršenja ljudskih prava je zabrana hidžaba za djevojke u školama i javnim ustanovama. Na stotine hiljada muslimanki u Francuskoj nema pravo slijediti svoju vjeru, dok su uvrede časopisa Šarli Ebdo, pod krinkom slobode govora, opravdane...

Naravno, i prije atentata u Parizu u Evropi je osnažena inicijativa islamofobije i napad u Parizu se može sagledati iz te perspektive. Naprimjer, njemački nacionalisti su pokrenuli pokret tokom oktobra prošle godine, koji je nazvan ''Zapadna Pegida''. Mjesto rođenja pokreta je grad Drezden na istoku Njemačke. Članovi pokreta ponedjeljkom organizuju sedmične proteste protiv muslimana i islama. Sam Drezden je 2009. godine bio svjedok gorkog iskustva muslimana. Moruh Šarbini, muslimanska liječnica porijeklom iz Egipta, inače njemačka državljanka, prvog juna pomenute godine je tužila svog komšiju zbog uvrjedljivog rasističkog ponašanja. Komšija Aleks Dibalo je tokom suđena napao Šarbinijevu, koja je bila u trećem

mjesecu trudnoce te joj nanijeo 18 udaraca nožem. Njen suprug je pokušao pomoći, a policija je reagovala tako što je umjesto odbrane nedužne žene zapucala prema njenom suprugu. Pegeda je islamofobni pokret započela sa 500 članova, a na posljednjim demonstracijama je bilo prisutno 18 hiljada ljudi. Njemački političari su izrazili zabrinutost zbog ovog pokreta te su najavili prisustvo demonstracijama protiv islamofobije. No, aktivnosti Pegede nisu stale samo u Njemačkoj. Njihove danske kolege su najavile slične demonstracije u Kopenhagenu. Ako su islamomrsci ranije nastojali provocirali putem filmova i medija, sada izlaze na ulice i javno izražavaju svoju mržnju. Podrška zapadnih političara uvredama časopisa Šarli Ebdo je dala dodatnu drskost islamofobima, da planski realiziraju svoju mržnju. Formiranje teroristickih grupa pod zastavom islama dodatno ojačava rasističke organizacije, poput Pegede. Iako političari u Evropi tvrde da se protive islamofobnim pokretima, u praksi ne samo da daju zakonitost istima nego ih dodatno motivišu. A ako se islamofobija nastavi na ovakav način, neće samo muslimani u Evropi biti ugroženi. Obzirom na veliki broj muslimana na Starom kontinentu i na odnose koje evropske zemlje imaju sa islamskim svijetom, sigurno da pod znak pitanja dolazi sigurnosti i interes svih pojedinaca.